



Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

LaFou Els Amelers

Blanc 2011

És engrescador i gratificant comprovar que hi ha persones que creuen en una comarca i en les seves varietats de raïms autòctones i en surten triomfants. Els Amelers, del celler LaFou, és un vi blanc elaborat amb la varietat Garnatxa blanca, que neix fruit de la iniciativa de Ramon Roqueta, membre d'una família amb segles d'història dedicats a la viticultura. És un vi blanc de color groc pàl·lid amb tonalitats pa-

lla. Potencial aromàtic que recorda la flor blanca, la fruita madura i amb notes d'herbes de bosc i pedra foguera. La terra de tipus calcari, textura argilosa, pobre en matèria orgànica i pedregosa, juntament amb un clima mediterrani amb influències atlàntiques, marquen una personalitat molt definida. En boca es troba una sensació de volum alcohòlic potent però molt ben equilibrat amb l'acidesa, el que li confe-



reix una complexitat i austeritat de la terra dura que l'ha vist néixer: La Terra Alta. Recomanat per a peixos salsats. Preu aproximat: 12,50 euros.

El celler elaborador: LaFou Celler està situat a Batea (Tarragona), dins de la D.O. Terra Alta. El celler manté la filosofia d'oferir vins d'alta gamma que expressin la profunditat, la identitat i l'expressivitat del territori. El llançament d'aquest vi coincideix amb la finalització de les obres del nou celler al mateix centre de Batea, junt a una casa senyorial del segle XVIII ubicada a la plaça Major del poble. Per a més informació: www.lafou.net i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

El mite Marilyn

El món sencer l'ha recordat en el cinquantenari de la seva mort



Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat



Diumenge passat, dia 5 d'agost, es complien cinquanta anys del traspàs de l'actriu nordamericana Marilyn Monroe –Norma Jeane Mortensen, o Baker– a l'edat 36 anys, però ja convertida des de feia temps en un mite no només per al món del cinema, sinó també a nivell social i mediàtic, entre d'altres coses pels seus matrimonis amb l'estrella del beisbol Joe DiMaggio, i el dramaturg Arthur Miller; el seu primer espòs va ser un mecànic company de feina, James Dougherty.

En el món del col·leccionisme popular, tot allò relacionat amb el setè art té una preponderància especial. I en el seu amplí ventall de subtemàtiques, la corresponent als mites, a les figures consagrades i a d'altres amb un prometedor futur –com també va ser el cas de James Dean–, atreuen molt l'atenció dels aficionats. En tractar-se d'una època relativament recent, d'altra banda, la documentació que es pot obtenir sobre la vida i l'obra de Marilyn Monroe resulta fàcilment assequible, en forma de programes de mà, de postals i fotografies, de calendaris, cromos i almanacs, de banderins, de revistes i làmines col·leccionables amb què els mateixos estudis (20th Century Fox i d'altres) obsequiaven els lectors de publicacions diverses. Sense oblidar les mateixes pel·lícules, tant en format d'època com en adaptacions modernes amb les millors de les tècniques de reproducció. Per a un cinèfil generalista, i ja no parlem dels fidels seguidors de l'actriu, el seu primer reptè serà aconseguir si més no un exemplar de programa de mà d'algun film de la seva filmografia: *Amor en conserva* (amb Groucho Marx), *La jun-*

glia de asfalto, *Eva al desnudo*, *Me siento rejuvenecer*, *Niágara*, *Los caballeros las prefieren rubias*, *Cómo casarse con un millonario*, *Río sin retorno*, *La tentación vive arriba*, *Bus Stop*, *El príncipe y la corista*, *Con faldas y a lo loco*, i la darrera, *Vidas rebeldes*, a més d'altres títols potser no tan coneguts pel gran públic.

Com a il·lustració, hem triat de la nostra col·lecció dues imatges que podríem considerar simbòliques: la primera, captada a Malibú l'any 1948, quan només tenia 22 anys, amb un posat ben juvenil i mostrant una cara grassoneta abans de la petita rinoplastia que es faria fer; i la segona, ja en la seva maduresa personal i professional, amb aquella expressió sensual que la faria famosa i desitjable fins i tot per part dels homes més poderosos del país, entre ells el mateix president Kennedy.

Marilyn Monroe va ser alhora admirada i estimada per personatges de la talla de l'escriptor Truman Capote, o de companys de professió com Jack Lemmon, una de les primeres persones a qui fou comunicada la notícia de la defunció de l'actriu per una suposada sobredosi dels barbitúrics amb què l'artista intentava superar les seves contínues depressions, i segons ella mateixa la manca de veritable estimació per part del seu entorn més proper. Tota la seva vida va lluitar contra la imatge de dona «menjahomes», per bé que s'hi inicià i va ser acollida al món del cinema per aquesta circumstància, i es reivindicà com a actriu dramàtica i d'una contrastada categoria, com així ho corroborarien els diversos premis obtinguts en els darrers temps de la seva curta però atzarosa vida.

Gironins del segle XIX

Octavi Carreras Figaró

Va estirar la cadena lligada a l'armilla i va consultar l'hora al seu rellotge. Faltaven deu minuts per anar a classe. Els perdria passejant per aquells carrers que tantes històries li suscitaven. A la universitat li parlaven de malalties, de tractaments... però a ell cada vegada li agradaven més altres coses. Sobretot escriure... En el fons somniava convertir-se en un d'aquells periodistes que veia a les tertúlies dels cafès de les rambles.

En molts aspectes, la vida d'Octavi Carreras Figaró és un misteri ja que la seva biografia està clapejada d'ombres que no hem pogut aclarir. Tot i això, sí que es pot traçar un mínim recorregut vital per conèixer aquest personatge nascut a Cadaqués el 1862. Després de fer els estudis pertinents, va matricular-se a la carrera de medicina a la universitat de Barcelona. El 1881 era estudiant intern de l'Hospital de la Santa Creu.

Ara bé, a les darreries de la dècada de 1880, l'Octavi Carreras que té projecció pública no és el que es dedica a la medicina sinó al periodisme i a l'escriptura. El seu nom apareix vinculat a algunes publicacions periòdiques de la ciutat de Girona com ara *El Teléfono Catalán*. També va ser redactor de *La Vanguardia* de Barcelona.

Per la temàtica dels seus llibres, tot apunta que va mantenir una estreta relació amb La Bisbal d'Empordà. El 1888 va editar *Origen e historia del arte cerámico*, un text d'una cinquantena de pàgines que va resultar premiat al Certamen Artístic-Literari que se celebrava a la localitat empordanesa en aquells temps. La dedicatòria del llibre és prou significativa: afirma que vol ser un homenatge a la feina dels ceramistes bisbalencs. L'any següent, el 1889, presentà *La imagen y la capilla de Nuestra Señora de la Piedad*. Aquest treball també va resultar premiat al mateix concurs amb un guardó patrocinat per la diputació provincial de Girona consistent en un bust del Papa Lleó XIII.

La seva passió per la història ja l'havia fet escriure *Importancia del estudio de la arqueología* i *La Bisbal durante la Guerra de Sucesión*. Aquests dos textos van restar inèdits, com *Las sociedades de socorros mutuos para los casos de enfermedad, utilidad que de ellos reporta a la clase obrera*; segurament el títol més afí a la formació acadèmica d'aquest metge cadaquesenc, del qual la història esborra el seu rastre a la dècada de 1890.



Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista